



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 472/2013-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K. a Ing. H. K., obaja bytom K., zastúpených advokátom JUDr. A. T., K., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 31 K 13/2009-457 z 13. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K. a Ing. H. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a obsah sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2012 doručená sťažnosť Ing. V. K. (ďalej len „sťažovateľ“) a Ing. H. K. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie práva na rovnosť

v právach a zákazu diskriminácie zaručených v čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí v ich prítomnosti a na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, všetko v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1 a čl. 154c ústavy, ďalej obsahovo totožných práv zaručených v čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok zaručeného v čl. 13 dohovoru a zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru a v čl. 1 Protokolu č. 12 k dohovoru, všetko v spojení s čl. 1 dohovoru uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 31 K 13/2009-457 z 13. marca 2012.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z listín vyžiadaných ústavným súdom v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti (zápisnica zo schôdze veriteľov z 1. marca 2012 a prihláška pohľadávky č. 1) bol zistený tento skutkový stav:

2.1 Sťažovateľ je od 20. júna 2009 zapísaný v obchodnom registri ako jediný spoločník spoločnosti F., s. r. o. (ďalej len „úpadca“), a od 30. decembra 1998 bol jej zamestnancom. Sťažovateľka je jeho manželka a od 22. januára 1999 bola tiež zamestnankyňou úpadcu.

2.2 Na návrh Slovenskej republiky, zastúpenej Daňovým úradom Košice II bol na úpadcu uznesením okresného súdu č. k. 31 K 13/2009-155 z 10. júla 2009 vyhlásený konkurz. Ďalším veriteľom, ktorého existenciu okresný súd zistil, bol Colný úrad Košice (ďalej len „colný úrad“). Na odvolanie úpadcu vyhlásenie konkurzu potvrdil aj Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2 CoKR 3/2009-228 zo 16. septembra 2009. Sťažnosť proti tomuto uzneseniu bola odmietnutá uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 29/2010-38 z 27. januára 2010.

2.3 Do vyhláseného konkurzu na úpadcu si prihlásili svoje pohľadávky okrem iného aj títo veritelia:

a) colný úrad – pohľadávku v celkovej sume 1 608 670,10 € z titulu colného dlhu vymieraného rozhodnutím colného úradu z 22. novembra 2002 (v spojení s rozhodnutím odvolacieho orgánu), ktorý vznikol „*podľa § 397 ods. 6 zákona č. 238/2001 Z. z. Colný zákon..., t. j. nezákonným odňatím tovaru, ktorý podlieha dozorným platbám, colnému dohľadu*“ a k nemu prislúchajúcich úrokov z omeškania,

b) sťažovateľ – pohľadávky v celkovej sume 484 064,37 € (a ďalšie podmienené pohľadávky v sume 711 086,69 €) vzniknuté z rôznych zmluvných vzťahov k spoločnosti (medzi nimi pracovný pomer a príkazná zmluva) a k nim prislúchajúce príslušenstvo,

c) sťažovateľka – pohľadávku v celkovej sume 59 047,72 € vzniknutú z pracovného pomeru k úpadcovi a prislúchajúce príslušenstvo.

Sťažovatelia zároveň podali správcovi podstaty úpadcu podnet, aby pohľadávku colného úradu poprel. Jedným z dôvodov popretia mala byť neexistujúca aktívna legitimácia colného úradu, keďže veriteľom (oprávneným) z colného dlhu je štát a colný úrad môže len konať v jeho mene. Colný úrad taktiež nemá ani vlastnú právnu subjektivitu. Pohľadávka prihlásená colným úradom preto mala byť popretá.

Správca poprel prihlásené pohľadávky sťažovateľov, ich žiadosti o popretie pohľadávky colného úradu nevyhoveli a túto pohľadávku uznal v celom rozsahu. Sťažnosť sťažovateľov proti tomuto postupu správcu a okresného súdu ústavný súd odmietol uznesením č. k. I. ÚS 28/2010-28 z 27. januára 2010.

2.4 Sťažovatelia sa potom žalobou domáhali určenia pravosti svojich popretých pohľadávok. Po úspešnom určení pravosti týchto pohľadávok a pohľadávok niektorých ďalších veriteľov sťažovateľ 29. januára 2012 navrhol konanie schôdze veriteľov, na ktorej by došlo k rekonštrukcii veriteľského výboru, ktorého predsedom bol dovtedy colný úrad. Ako dôvod sťažovateľ uviedol jednak úspešné určenie pravosti niektorých pohľadávok, čo by ich veriteľom prinavrátilo hlasovacie práva, jednak skutočnosť, že práve konanie colného úradu je podľa neho príčinou konkurzu na úpadcu. Zodpovednosť štátu za toto konanie bola podľa neho vyslovená (neprávoplatným) rozsudkom Okresného súdu Košice II. Správca mal podľa sťažovateľa zažalovať štát o ďalšiu náhradu škody a v tomto

zmysle mu mal veriteľský výbor uložiť záväzný pokyn. Kým je však colný úrad sám členom veriteľského výboru, bude pri hlasovaní v konflikte záujmov.

2.5 Schôdza veriteľov zvolaná správcom sa konala 1. marca 2012 a zúčastnili sa na nej okrem iných veriteľov aj colný úrad, ktorému vzhľadom na výšku jeho pohľadávky patrilo 69,32 % hlasov prítomných veriteľov, a sťažovatelia, ktorým spoločne patrilo 24,95 % hlasov prítomných veriteľov.

Podľa obsahu zápisnice o schôdzi veriteľov boli výsledkom hlasovania na nej tieto uznesenia:

„Uznesenie č. 1

Schôdza veriteľov berie na vedomie poučenie o hlasovaní v zmysle § 35, § 36, § 37 ZKR a hlasovacie práva prítomných veriteľov.“

Za toto uznesenie hlasovalo 75,04 % prítomných veriteľov, proti nemu 24,96 %.

„Uznesenie č. 2

Schôdza veriteľov berie na vedomie správu o stave konkurzu a činnosti správcu a správu o speňažení majetku úpadcu.“

Za toto uznesenie hlasovalo 100 % prítomných veriteľov.

„Uznesenie č. 3

Schôdza veriteľov berie na vedomie správu Ing. V. K. (t. j. sťažovateľa, pozn.) o nároku úpadcu na náhradu škody a návrh postupu pri vymáhaní náhrady škody.“

Za toto uznesenie hlasovalo 100 %.

„Uznesenie č. 4

Odvolyvanie člena veriteľského výboru Colný úrad... schôdza veriteľov neschválila.“

Toto uznesenie bolo dôsledkom skutočnosti, že za odvolanie colného úradu hlasovalo 24,96 % prítomných veriteľov, proti nemu 75,04 %.

„Uznesenie č. 5

Za člena veriteľského výboru schôdza veriteľov volí veriteľa Ing. V. K... (t. j. sťažovateľa)“

Za toto uznesenie hlasovalo 94,28 % prítomných veriteľov, proti nemu 5,72 %.

„Uznesenie č. 6

Za člena veriteľského výboru schôdza veriteľov volí veriteľa S., a. s. ...“

Za toto uznesenie hlasovalo 100 % prítomných veriteľov.

V zápisnici je ďalej zapísané, že sťažovateľ podal námietku proti uzneseniu č. 1 v tomto znení: „*Namieta voči hlasovaniu Colného úradu... z dôvodu, že zákon mu nepriznáva procesnú ani hmotno-právnu subjektivitu v tomto konaní.*“ V závere zápisnice je rukou dopísaný text: „*Namietame voči hlasovaniu Colného úradu... z dôvodu, že mu zákon nepriznáva procesnú ani hmotno-právnu subjektivitu v tomto konaní.*“, pod ktorým sú podpísaní sťažovatelia.

2.6 Po skončení schôdze sťažovatelia podali okresnému súdu návrh na zrušenie uznesení schôdze veriteľov z 1. marca 2012, ktorý odôvodnili takto:

«O návrhoch hlasoval na schôdzi aj veriteľ „Colný úrad Košice“. Voči hlasovaniu tohto veriteľa vzniesli námietku do zápisnice veriteľa Ing. V. K. a Ing. H. K. a to z dôvodu, že Colný úrad Košice nedisponuje v občianskom súdnom konaní procesnou ani hmotnoprávnou subjektivitou.

Navrhujeme súdu, aby akékoľvek rozhodnutia, ktoré schôdza prijala za účasti veriteľa „Colný úrad Košice“ na hlasovaní, zrušil ako nezákonné.

Svoju námietku na schôdzi a tento návrh opierame o rozhodnutie NS SR ako súdu dovolacieho, zo dňa 23. 9. 2010, SP. ZN. Cdo 260/2009 (zrejme 4 Cdo 260/2009, pozn.) v ktorom súd rozhodol, že na základe aktuálne platných zákonov colné úrady nie sú právnickými osobami, v občianskom súdnom konaní nemajú právnu ani procesnú subjektivitu a v občianskom súdnom konaní sa jedná o subjekt nespôsobilý byť nositeľom práv a povinností.

Realizácia konkurzného konania aj na podklade vôle colného úradu predstavuje nezákonný zásah do práv ostatných veriteľov úpadcu, vrátane zásahu do ich práv základných.»

2.7 Okresný súd uznesením č. k. 31 K 13/2009-457 z 13. marca 2012 tento návrh sťažovateľov zamietol. V odôvodnení uviedol, že vychádzal z obsahu spisu a obsahu zápisnice o schôdzi publikovanej v obchodnom vestníku, pretože vzhľadom na sedemdnňovú lehotu, v ktorej má podľa § 35 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011 (ďalej len „konkurzný zákon“) o návrhu rozhodnúť,

nemohol vykonávať dokazovanie výsluchom účastníkov. Samotné zamietnutie návrhu sťažovateľov okresný súd odôvodnil takto:

„Súd zo zápisnice zo schôdze veriteľov zo dňa 01. 03. 2012 uverejnenej v Obchodnom vestníku č. 47B/2012 zistil, že námietku podal iba veriteľ Ing. V. K... a to voči uzneseniu č. 1 – hlasovacie práva veriteľov na schôdzi konkurzných veriteľov. Námietku uplatnil voči hlasovaniu Colného úradu Košice z dôvodu, že zákon mu nepriznáva procesnú ani hmotno-právnu subjektivitu v tomto konaní.

Z konečného zoznamu s vyznačením popretých pohľadávok zostavených správcom vyplýva skutočnosť, že obaja navrhovatelia (t. j. sťažovatelia, pozn.) si riadne prihlásili svoje pohľadávky do konkurzného konania prostredníctvom prihlášok a navrhovatelia sú konkurznými veriteľmi zistených pohľadávok zapísaných do konečného zoznamu pohľadávok vyhotoveného správcom. Zo samotnej zápisnice zo schôdze veriteľov je zrejmé, že navrhovatelia sa zúčastnili predmetnej schôdze veriteľov, pričom však do zápisnice odôvodnenú námietku rozporu prijatého uznesenia so zákonom podal iba veriteľ Ing. V. K...

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že aktívne vecne legitimovaný na podanie návrhu na zrušenie uznesenia schôdze veriteľov č. 1 bol v zmysle ust. § 35 ods. 8 ZKR (konkurzný zákon, pozn.) iba navrhovateľ v prvom rade. Taktiež možno konštatovať, že aktívne vecne legitimovaný na podanie návrhu na zrušenie uznesenia schôdze veriteľov č. 2 až č. 6 nebol v zmysle ust. § 35 ods. 8 ZKR ani jeden z navrhovateľov z dôvodu, že voči týmto uzneseniam si ani jeden z navrhovateľov neuplatnil na schôdzi veriteľov do zápisnice odôvodnenú námietku rozporu prijatého uznesenia so zákonom.

Z konečného zoznamu s vyznačením popretých pohľadávok taktiež vyplýva skutočnosť, že na základe správcom vyhotoveného konečného zoznamu pohľadávok s vyznačením popretých správca nepoprel prihlášku veriteľa: Colný úrad Košice... vo výške 1.608.670,10 € zo žiadneho dôvodu a teda ani z navrhovateľmi uvádzaného dôvodu nedisponovania hmotnoprávnou či procesnou subjektivitou. Správca predmetnú prihlášku pohľadávky tohto veriteľa zaradil do konečného zoznamu ako pohľadávku zistenú v celom prihlásenom rozsahu a pridelil jej v konečnom zozname poradové číslo 1. Zaradením pohľadávky predmetného veriteľa správcom do konečného zoznamu sa tento veriteľ v zmysle ust. § 32 ods. 4 ZKR v spojení s ust. § 24 ods. 1 ZKR v súlade s platnou právnou úpravou konkurzného konania stal účastníkom konkurzného konania a uplynutím lehoty na

popieranie pohľadávok sa jeho prihlásená pohľadávka v rozsahu, v akom nebola popretá, považuje za zistenú.

Vzhladom na skutočnosť, že súd v zmysle ZKR vykonáva počas celého konkurzného konania nad predmetným konaním dohľad, súd pristúpil aj k vykonaniu dohľadu nad samotným hlasovaním pri prijatí námietkou napadnutého uznesenia č. 1 schôdze veriteľov, pričom zistil skutočnosť, že toto bolo prijaté potrebnou väčšinou účastníkov konkurzného konania v zmysle vyššie uvedených ustanovení ZKR. ...

Na základe vyššie uvedených skutočností a po preštudovaní všetkých listinných dôkazov dospel (okresný súd, pozn.) k záveru, že konkurzný správca predmetnú prihlášku pohľadávky veriteľa Colný úrad Košice... zaradil do konečného zoznamu, pričom ju zaradil ako pohľadávku zistenú v celom prihlásenom rozsahu a pridelil jej v konečnom zozname poradové číslo 1. Predmetný veriteľ je vzhladom na túto skutočnosť do dnešného dňa účastníkom konkurzného konania a uplynutím lehoty na popieranie pohľadávok sa jeho prihlásená pohľadávka v rozsahu, v akom nebola popretá, považuje za zistenú, pričom taktiež možno konštatovať, že námietkou napadnuté uznesenie predmetnej schôdze veriteľov bolo prijaté potrebnou väčšinou hlasov účastníkov konkurzného konania. Z uvedených dôvodov má tunajší súd za to, že nedošlo k rozporu prijatého uznesenia so zákonom.“

3. Proti tomuto uzneseniu smeruje obsiahla sťažnosť sťažovateľov.

3.1 Sťažovatelia predovšetkým naďalej spochybňujú spôsobilosť colného úradu byť účastníkom konania, odkazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 260/2009 z 23. septembra 2010. Z neho podľa nich vyplýva záver, že colný úrad nie je právnickou osobou, túto jeho vlastnosť nemožno vyvodit' ani podľa kritérií určených staršou judikatúrou (R 86/2002), a preto nemajú procesnú subjektivitu a nemôžu byť účastníkmi konania. Tento nedostatok je podľa sťažovateľov nedostatkom podmienok konania, ktorý nemohla zhojiť ani právoplatnosť uznesenia o konkurze a ktorý mal viesť k zastaveniu konkurzného konania analogickou aplikáciou § 103 a § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

3.2 Ďalší okruh námietok sťažovateľov smeruje proti nepriznaniu aktívnej legitímácie sťažovateľke, hoci táto rovnako vzniesla námietku do zápisnice, jej námietka však nebola zapísaná. Sťažovatelia navyše uplatnili námietky proti všetkým uzneseniam schôdze veriteľov, nielen uzneseniu č. 1. Okresný súd však mal vychádzať z originálnej zápisnice, nie z nesprávnej verzie uverejnenej v obchodnom vestníku. Sťažovatelia osobitne zdôraznili, že na schôdzi veriteľov sa žiadna zápisnica nepodpisovala, takže nemali možnosť zistiť jej obsah a prípadné rozpory. Rozpory medzi zápisnicou a ich tvrdeniami mohol a mal odstrániť okresný súd na pojednávaní, ktoré mal nariadiť. Tým, že tak neurobil, porušil ustanovenia čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 1 dohovoru.

3.3 Okresný súd vo svojom uznesení nedal podľa sťažovateľov podrobnú odpoveď na ich najpodstatnejší argument o neexistencii procesnej spôsobilosti colného úradu, ktorý podkladali uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 260/2009. Tým okresný súd porušil čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 1 dohovoru.

3.4 Ďalšia skupina námietok sťažovateľov smeruje proti samotnej okolnosti, že pohľadávka colného úradu bola správcom uznaná napriek tomu, že mu dali podnet na jej popretie, o ktorom však správca rozhodol úplne arbitrárne. Sťažovatelia s odkazom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 14/10 prízvukujú, že uspokojením pohľadávky colného úradu sa znižuje uspokojenie ich pohľadávok, čím dochádza k zásahu do ich pohľadávok, ktoré sú majetkom v zmysle čl. 1 Dodatočného protokolu k dohovoru, ako aj čl. 11 ods. 1 listiny, a jeho ochrany sa v zmysle čl. 36 ods. 1 listiny môžu domáhať. Toto právo je nepremlčateľné, preto sťažovatelia síce musia trpieť postavenie colného úradu ako veriteľa, ale svoje práva budú uplatňovať proti každému novému zásahu (napr. v podobe jeho hlasovania na schôdzi veriteľov). Povinnosťou súdov je potom vyriešiť kolíziu ich práv s právom colného úradu.

Okolnosť, že colný úrad vystupuje v konaní, hoci nemá procesnú spôsobilosť, spôsobuje podľa nich neodstrániteľný nedostatok podmienok konania a analogicky k judikátu R 58/1997 odôvodňuje zastavenie konkurzného konania ako „generálnej

exekúcie“. Týmto nedostatkom trpí už uznesenie o vyhlásení konkurzu. Sťažovatelia tvrdia, že buď právo colného úradu je založené na neprávne a nemožno mu priznať ochranu, alebo sa mýlia a pre ten prípad rozvíjajú úvahu v tom smere, že chýbajúca právna subjektivita colného úradu znamená aj jeho chýbajúcu deliktuálnu spôsobilosť a nie je voči nemu možné sa domáhať náhrady škody za jeho protiprávny postup ako konkurzného veriteľa. Uvedená situácia spôsobuje nerovnosť (diskrimináciu) medzi nimi a colným úradom, pretože im takéto povinnosti vzniknúť môžu, kým colný úrad môže svoje „*práva uplatňovať bezbreho*“ a nehrozí mu žiadna sankcia.

Tieto skutočnosti podľa sťažovateľov znamenajú, že uznesenie okresného súdu porušuje čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru a čl. 1 Protokolu č. 12 k dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru.

3.5 Porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru a čl. 1 Protokolu č. 12 k dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru vidia sťažovatelia ďalej v tom, že okresný súd im v napadnutom uznesení za analogickej situácie poskytol menej priaznivú ochranu než poskytol najvyšší súd inej žalovanej v uznesení sp. zn. 4 Cdo 260/2009. Odkázali pritom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ústavného súdu, podľa ktorých rozdielna judikatúra porušuje princíp právnej istoty.

3.6 Konečne, k porušeniu čl. 13 v spojení s čl. 1 dohovoru podľa sťažovateľov došlo k tomu, že neexistenciou riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu, v rámci ktorého by bolo možné už uvedené nedostatky odstrániť, nemali k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

3.7 Na základe uvedenej argumentácie sťažovatelia „*predbežne, laicky*“ navrhli ústavnému súdu, aby nálezom rozhodol tak, že „*naše základné práva, ľudské práva a základné slobody chránené čl. 12 ods. 1, 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1 a čl. 154c ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 Dohovoru, čl. 1*

Protokolu č. 12 k Dohovoru, v spojení s čl. 1 Dohovoru, uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 13. 3. 2012, sp. zn. 31K/13/2009-457 a v konaní ktoré vydaniu tohto uznesenia predchádzalo, porušené boli“, aby napadnuté uznesenie zrušil a priznal sťažovateľom finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €.

3.8 Osobitným podaním doručeným ústavnému súdu spolu so sťažnosťou požiadali sťažovatelia najskôr o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom. V tejto súvislosti v sťažnosti požiadali ústavný súd, aby im po ustanovení advokáta umožnil „*laicky koncipovanú*“ sťažnosť opraviť a doplniť. Na výzvu ústavného súdu však sťažovatelia predložili splnomocnenia pre zvoleného advokáta z 12. júna 2013 a požiadali ústavný súd, aby pripustil „*sprofesionalizovanie/opravu*“ ich sťažnosti nimi splnomocneným advokátom v lehote, ktorú ústavný súd určí.

II.

Posúdenie veci ústavným súdom

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval, pričom ju skúmal z hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť okrem iného taký návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Skôr, než sa ústavný súd bude zaoberať obsahom sťažnosti, musí uviesť, že nevyhovelo žiadosti sťažovateľov a neurčil splnomocnenému advokátovi sťažovateľov lehotu na doplnenie, resp. opravu sťažnosti. Nedostatok sťažnosti sťažovateľov spočíval len v tom, že k nej nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta, ako to vyžaduje ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa názoru ústavného súdu však sťažnosť ako taká zodpovedala požiadavkám uvedeným v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde. Bolo z nej zrejmé, kto ju podáva, akej veci sa týka, proti komu smeruje, boli v nej

označené porušené základné práva a slobody a rozhodnutie, ktorými sa porušili, bola jasne odôvodnená a boli v nej označené dôkazy. Účelom výzvy na odstránenie nedostatkov sťažnosti je odstránenie takých nedostatkov, ktoré bránia jej prerokovaniu ústavným súdom. Jej účelom nie je dávať sťažovateľom priestor na vylepšovanie ich argumentácie za stavu, že sú zastúpení nimi zvoleným advokátom [porov. v tomto smere II. ÚS 117/05, č. 81/2005 Zbierky nálezov a uznesení ústavného súdu (ďalej len „Zb. ÚS“)], ktorý navyše mohol sám kedykoľvek po prevzatí zastúpenia argumentáciu sťažnosti vylepšiť jej doplnením.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov prerokoval v takej podobe, v akej ju podali a následne doplnili svojim podaním z 13. júna 2013.

6. Z rekapitulácie obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovatelia vznášajú pomerne veľké množstvo námietok a vidia v nich porušenie rôznych práv zaručených v ústave, listine, dohovore a dodatkových protokoloch k nemu. Vzhľadom na logické vzťahy medzi postupom a uznesením okresného súdu a jednotlivými námietkami sťažovateľov sa nimi bude ústavný súd zaoberať postupne v tomto poradí:

a) nedostatky v postupe okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľov (pozri bod 3.2 tohto uznesenia),

b) otázka právnej subjektivity, resp. aktívnej legitímácie colného úradu, vplyv na hlasovacie práva a reakcia okresného súdu na ich argumenty (pozri body 3.1, 3.3 až 3.5 tohto uznesenia),

c) neexistencia efektívneho prostriedku nápravy (bod 3.6 tohto uznesenia).

K bodu a) Nedostatky v postupe okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľov

7. Okresný súd v prerokúvanej veci konal o návrhu sťažovateľov na zrušenie uznesení schôdze veriteľov úpadcu konanej 1. marca 2012, a to v zmysle ustanovenia § 35 ods. 8 konkurzného zákona.

7.1 Citované ustanovenie umožňuje každému veriteľovi majúcemu právo hlasovať domáhať sa zrušenia uznesenia schôdze veriteľov, ak na nej vzniesol do zápisnice

odôvodnenú námietku rozporu so zákonom, pritom uznesenie možno napadnúť len dôvodmi uvedenými v námietke. V prerokúvanej veci je z obsahu návrhu sťažovateľov (pozri bod 2.6 tohto uznesenia) zrejmé, že návrh na zrušenie jednotlivých uznesení schôdze veriteľov bol podaný výlučne z dôvodu chýbajúcej procesnej spôsobilosti colného úradu. Sťažovatelia vo svojom návrhu voči jednotlivým uzneseniam nevzniesli žiadne iné meritórne výhrady, najmä nijako nenamietali voči ich obsahovej stránke, čo by v niektorých prípadoch bolo aj nelogické, keďže za ne sami hlasovali (uznesenia č. 2, 3, 5 a 6), ba dokonca jedným z nich (č. 5) bol sám sťažovateľ zvolený za člena veriteľského výboru.

7.2 Ústavný súd nepovažuje za potrebné sa podrobne zaoberať otázkou, či rozhodovanie súdu o návrhu na zrušenie schôdze veriteľov podľa § 37 ods. 8 konkurzného zákona možno podradiť pod ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 listiny. Ústavný súd totiž už v minulosti vyslovil, že záruky uvedené v tomto ustanovení sa nevzťahujú na rozhodovanie súdov, ktoré nie je rozhodovaním vo veci samej (porov. napr. I. ÚS 87/97, č. 56/97 Zb. ÚS). Na situácii sťažovateľov by sa nič nezmenilo ani v prípade, keby sa toto ustanovenie na toto rozhodovanie súdu vzťahovalo.

Sťažovatelia totiž vidia porušenie tohto ustanovenia v tom, že okresný súd neodstránil rozpor medzi ich návrhom a zápisnicou zo schôdze veriteľov (presnejšie tým vyhotovením zápisnice, z ktorého súd vychádzal), v ktorej nebola ručne dopísaná námietka uplatnená sťažovateľkou a v ktorej nebolo zachytené, že sťažovatelia vzniesli námietku aj proti uzneseniam č. 2 až 6. Dôsledkom toho bolo podľa sťažovateľov nepriznanie aktívnej legitímácie sťažovateľke a ani sťažovateľovi na podanie návrhu na zrušenie vo vzťahu k uzneseniam č. 2 až 6. Okresný súd sa však zaoberal návrhom sťažovateľa na zrušenie uznesenia č. 1 a o tomto meritórne rozhodol tak, že návrh zamietol, lebo nezistil rozpor uznesenia č. 1 so zákonom, keďže colný úrad bol veriteľom uvedeným v konečnom zozname uznaných pohľadávok. Táto námietka (teda nedostatok oprávnenia colného úradu hlasovať) však bola zároveň spoločnou a jedinou námietkou sťažovateľov proti všetkým uzneseniam schôdze veriteľov. Vo výsledku sa preto tento postup okresného súdu prejavil v tom, že napadnuté uznesenie obsahuje len jeden výrok, a to „*Návrh zamietam*“. Hoci teda okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia hovorí o úplnom nedostatku aktívnej legitímácie sťažovateľky a jej čiastočnom nedostatku u sťažovateľa, v skutočnosti dal obom

sťažovateľom odpoveď na jediný nimi uplatnený dôvod zrušenia všetkých uznesení. Je zrejmé, že na rozhodnutí okresného súdu by sa nič nezmenilo ani vtedy, keby sťažovateľmi tvrdené rozpory medzi ich návrhom a zápisnicou zo schôdze veriteľov odstránil, ako to požadujú. Znamenalo by to totiž len toľko, že okresný súd by návrh nezamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie, ale meritórne (keďže je zjavné, že jediný sťažovateľmi uplatnený dôvod okresný súd za dôvod zrušenia uznesenia schôdze veriteľov nepovažoval).

7.3 Možno preto uzavrieť, že aj keby sa na rozhodovanie okresného súdu o návrhu sťažovateľov vzťahovali ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a keby okresný súd postupoval tak, ako to od neho sťažovatelia požadujú, nemalo by to na výsledné rozhodnutia okresného súdu vplyv. Prípadný nesprávny postup okresného súdu tak podľa ústavného súdu nebol kauzálny pre jeho rozhodnutie, v dôsledku čoho podľa ústavného súdu postupom a rozhodnutím okresného súdu nedošlo k porušeniu uvedených dvoch článkov, ale ani s nimi súvisiacich čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nemožno navyše považovať za ustanovenie zakladajúce verejné subjektívne právo, ktorého porušenie by bolo možné namietat' sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy (porov. napr. III. ÚS 119/2011, III. ÚS 117/2012).

K bodu b) Právna subjektivita, resp. aktívna legitímácia colného úradu, vplyv na hlasovacie práva a reakcia okresného súdu na argumenty sťažovateľov

8. Ako už ústavný súd uviedol, sťažovatelia svoj návrh na zrušenie uznesení schôdze veriteľov z 1. marca 2012 odôvodnili len chýbajúcou procesnou spôsobilosťou colného úradu, ktorú vyvodzovali z uznesenia najvyššieho súdu. Okresný súd vo svojom uznesení nedal podľa sťažovateľov na ich argument žiadnu odpoveď.

8.1 Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu citovaného v bode 2.6 tohto uznesenia je zrejmé, že hlavným dôvodom, kvôli ktorému okresný súd považoval uznesenie schôdze veriteľov za súladné so zákonom, bola skutočnosť, že pohládávka

colného úradu nebola popretá. Tento záver odôvodnil ustanovením § 32 ods. 4 piatej vety konkurzného zákona, podľa ktorého sa uplynutím lehoty na popieranie pohľadávok pohľadávka považuje za zistenú v rozsahu, v akom nebola popretá, v spojení s § 35 ods. 4 prvou vetou konkurzného zákona, podľa ktorého na schôdzi veriteľov môže hlasovať každý veriteľ, ktorého pohľadávka je v čase konania schôdze zistená, pričom má jeden hlas na každé euro zistenej sumy svojej pohľadávky.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre vyslovil, že všeobecný súd v zásade nezasiahne do základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná spôsobom ustanoveným zákonom, keďže práve to je obsahom označeného základného práva (porov. napr. I. ÚS 64/2012 – bod 22, II. ÚS 193/2013 – časť II.1). Z citovaných zákonných ustanovení je ale zrejmé, že konkurzný zákon viaže oprávnenie veriteľa hlasovať na schôdzi veriteľov a počet jeho hlasov na zistenie jeho prihlásených pohľadávok, ktorým je márne uplynutie lehoty na ich popretie. Skutočnosť, že rozhodnutie o popretí pohľadávky je zverené výlučne správcovi, znamená okrem iného aj to, že v prvom rade patrí do kompetencie správcu posúdiť aj to, či prihlasujúci veriteľ má právnu subjektivitu a či svoju pohľadávku môže uplatňovať vo svojom mene. Citované zákonné ustanovenia podľa názoru ústavného súdu umožňujú záver, ku ktorému dospel okresný súd v napadnutom uznesení. Názor, že súd by mal pri každom hlasovaní skúmať, či hlasujúci veriteľ má skutočne postavenie veriteľa, sa odkláňa od zákonnej konštrukcie koncentrácie rozhodovania o uznaní a popieraní pohľadávky vyjadrenej v § 32 ods. 4 prvej vete konkurzného zákona a sťažovatelia nepredniesli žiadne osobitné dôvody, ktorými by takýto odklon mal byť odôvodnený.

Ústavný súd pripomína len to, že sťažovatelia sa vo svojich podaniach nijako nezaoberali citovanými ustanoveniami, ale neustále poukazovali na ustanovenia § 103 a § 104 OSP. Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku sa však v konkurznom konaní použijú len „primerane“ (porov. § 196 konkurzného zákona). Podľa názoru ústavného súdu nemožno preto vyčítať okresnému súdu, že vo svojom uznesení odkázal len na citované osobitné ustanovenia konkurzného zákona ako právny základ svojho rozhodnutia. Takéto odôvodnenie dáva podľa ústavného súdu primeranú odpoveď na hlavný argument sťažovateľov uplatnený v návrhu na zrušenie uznesení schôdze veriteľov. Túto odpoveď nemožno považovať za zjavne neudržateľnú alebo arbitrárnu a napadnuté uznesenie tak

vyhovuje ustanoveniam čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny i čl. 6 ods. 1 dohovoru (porov. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04).

Zo sťažnosti ani z podaní sťažovateľov, ktoré tvorili prílohy sťažnosti, nie je navyše vôbec zrejmé, prečo vlastne sťažovatelia žiadajú konkurzné konanie zastaviť. Sami totiž priznávajú, že konkurz je „generálna exekúcia“, a účastníkmi konkurzného konania sú v zmysle § 32 konkurzného zákona všetci veritelia, ktorí si včas prihlásili svoje pohľadávky a splnili niektoré ďalšie podmienky. V prerokovanej veci je zrejmé, že colný úrad nie je jediným prihláseným veriteľom, ale prihlásenými veriteľmi sú okrem iného nielen sami sťažovatelia, ale aj viacero ďalších subjektov, ktorých právnu subjektivitu sťažovatelia nijako nespochybnili (napríklad S., a. s., a V., a. s.). Podľa názoru ústavného súdu je zastavenie celého konkurzného konania len kvôli chýbajúcej procesnej subjektivite jedného z viacerých veriteľov (aj keby boli názory sťažovateľov správne) ťažko predstaviteľné.

Pokiaľ sťažovatelia tvrdia, že neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania trpí už uznesenie okresného súdu o vyhlásení konkurzu a tiež uznesenie Krajského súdu v Košiciach, ktorý toto uznesenie potvrdil, otvárajú tým otázky, ktoré už nastolili v inej sťažnosti, tú však ústavný súd odmietol uznesením č. k. I. ÚS 29/2010-38 z 27. januára 2010. Toto odmietajúce uznesenie bráni ústavnému súdu, aby sa ich námietkami opätovne zaoberal vecne. I tak však zostáva dodať, že tieto námietky nezodpovedajú verne skutočnosti – z listín predložených sťažovateľmi v konaní sp. zn. I. ÚS 29/2010 totiž vyplýva, že konkurz na úpadcu bol vyhlásený jedine na návrh Slovenskej republiky – Daňového úradu Košice II. Colný úrad v tomto konaní nevystupoval ako jediný účastník, ale jeho vyhlásením sa len preukazovala pluralita veriteľov úpadcu ako nevyhnutná podmienka vyhlásenia konkurzu (§ 3 ods. 2 konkurzného zákona). Ak by aj súdy rozhodujúce o vyhlásení konkurzu posúdili nesprávne právnu subjektivitu colného úradu, resp. otázku totožnosti veriteľa ním uplatňovanej pohľadávky (štát, za ktorý konal colný úrad), s veriteľom, ktorý podal návrh na vyhlásenie konkurzu (štát, za ktorý konal daňový úrad), išlo by len o nesprávny skutkový alebo právny základ ich uznesenia o vyhlásení konkurzu (nesprávny v tom, či sú skutočne splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu), no nie o otázku splnenia procesných podmienok na vydanie takéhoto uznesenia. Nedostatky v právnom alebo skutkovom hodnotení predpokladov vyhlásenia konkurzu sú však zhojené právoplatnosťou uznesenia.

8.2 V časti sťažnosti, v ktorej sťažovatelia poukazujú na uznanie pohľadávky colného úradu správcom napriek ich výhradám voči týmto pohľadávkam, uplatňujú sťažovatelia rovnaké dôvody, akými sa ústavný súd už zaoberal v uznesení č. k. I. ÚS 29/2010-28 z 27. januára 2010, ktorým ich sťažnosť odmietol. Ústavný súd nemôže akceptovať tento spôsob snahy o opätovné otvorenie už raz uzavretých námietok. Z uvedeného dôvodu nemožno ani prisvedčiť úvahám sťažovateľov o tom, že dôsledkom nepremlčateľnosti ich základného práva je ich právo opätovne tieto námietky vznášať pri každom hlasovaní schôdze veriteľov – nepremlčateľnosť základných práv totiž neznamená, že by v konkrétnom prípade nemohlo uplatnenie určitých práv podliehať napríklad časovým obmedzeniam (porov. II. ÚS 381/2012, č. 77/2012 Zb. ÚS).

Ústavný súd ďalej pripomína, že v zmysle ustanovenia čl. 144 ods. 1 v spojení s ods. 2 ústavy sú súdy viazané predovšetkým zákonom. Pokiaľ mali sťažovatelia ústavnoprávne výhrady k zákonnej úprave hlasovacích práv na schôdzi veriteľov, ktorá je naviazaná na zistenie pohľadávok správcom, resp. ústavnoprávne výhrady k nemožnosti poprieť pohľadávku iného veriteľa (v zmysle nimi citovaného nálezu českého ústavného súdu sp. zn. Pl. ÚS 14/10), mali možnosť spolu s návrhom na zrušenie uznesení schôdze veriteľov podať (konkurznému) súdu návrh na prerušenie konania a podanie príslušného návrhu ústavnému súdu [čl. 144 ods. 2 ústavy, § 109 ods. 1 písm. b) OSP], čomu podľa ústavného súdu nemôže brániť ani ustanovenie § 197 ods. 5 konkurzného zákona (porov. k podobnému ustanoveniu § 36 ods. 6 Exekučného poriadku meritórne prerokovanie vecí sp. zn. PL. ÚS 111/2011, č. 1/2012 Zb. ÚS). Z podaní sťažovateľov nevyplýva, že by túto možnosť využili, práve naopak, zo sťažnosti a z jej príloh sa javí, že svoju ústavnoprávnu argumentáciu v uvedenom smere po prvýkrát rozvinuli až v sťažnosti ústavnému súdu.

8.3 Za vysoko špekulatívne – a preto za nespôsobilé byť v súčasnosti príčinou zásahu do práv sťažovateľov – považuje ústavný súd úvahy o údajnej deliktuálnej nespôsobilosti colného úradu a z toho prameniacej nerovnosti (diskriminácii) medzi ním na jednej strane a sťažovateľmi na druhej strane. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že tu ide len o subjektívny názor sťažovateľov, ktorí nepredložili žiadne rozhodnutie súdu v ich veci, ktoré by ho potvrdzovalo. Za predpokladu, že vymáhanie colných nedoplatkov formou ich prihlášky

v konkurze je súčasťou právomoci colného úradu (pozri ďalej), nevidí ústavný súd dôvod, prečo by za prípadné nesprávne konanie colného úradu nemal zodpovedať štát. Z ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov totiž vyplýva, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Nie je preto rozhodné, či orgán verejnej moci koná „vo vlastnom mene“ alebo „v mene štátu“, podstatné je, či vykonáva verejnú moc, kam patrí aj úradný postup o právach, právom chránených záujmoch a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb – *in casu* úpadcu [k tomu porov. § 2 písm. a) cit. zákona].

8.4 Podstatnú časť svojej argumentácie týkajúcej sa diskriminácie založili sťažovatelia na uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 260/2009, ktoré údajne riešilo analogickú situáciu, akou je situácia sťažovateľov. Záver sťažovateľov je však mylný.

V uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 260/2009, ktoré (keďže ho sťažovatelia nepredložili) si ústavný súd zadovážil z webového sídla najvyššieho súdu <www.nssr.gov.sk>, najvyšší súd riešil otázku, či môže colný úrad uplatňovať nároky na náhrady škody, resp. vydanie bezdôvodného obohatenia (bližšie skutkové alebo právne okolnosti uplatňovaného nároku z odôvodnenia uvedeného uznesenia nie sú zrejmé). Po podrobnej analýze organizačných predpisov upravujúcich postavenie colných úradov dospel najvyšší súd k záveru, že *„colné úrady nie sú právnickými osobami, nemajú právnu ani procesnú subjektivitu a nemôžu byť preto účastníkmi občianskeho súdneho konania vo veciach, v ktorých súdy rozhodujú o sporoch vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov“*. Tento záver však v prerokúvanej veci použiť nemožno.

V prerokúvanej veci colný úrad uplatnil prihláškou colnú pohľadávku – colný dlh a k nemu zodpovedajúce úroky z omeškania. Aj bez podrobnejšieho skúmania je tak zrejmé, že pohľadávka colného úradu nie je nárokom z občianskoprávných vzťahov, ale je verejnoprávnym nárokom vyplývajúcim z ustanovení príslušných colných predpisov. Už to samo osebe jednoznačne vylučuje analogickú aplikáciu záverov vyslovených najvyšším súdom v uznesení sp. zn. 4 Cdo 260/2009 na konkurznú vec sťažovateľov.

Pri prihlasovaní colných pohľadávok vzniknutých pred 1. májom 2004 (pred dňom prístúpenia Slovenskej republiky k Európskej únii) v konkurze alebo v reštrukturalizácii sa

podľa § 91 ods. 3 zákona č. 199/2004 Z. z. Colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „colný zákon z 2004“) postupuje podľa dovtedajších predpisov. Z rozhodnutia colného úradu z 22. novembra 2002 vyplýva, že colný dlh bol vymeraný v súlade so zákonom č. 238/2001 Z. z. Colný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „colný zákon z 2001“) napriek tomu, že vznikol už v roku 1995. Zo sťažnosti nevyplýva, že by toto rozhodnutie colného úradu bolo zrušené, preto z neho bude vychádzať aj ústavný súd. Colný zákon z 2001 upravoval prihlasovanie colných pohľadávok do konkurzného konania v ustanovení § 432 v rámci šiesteho dielu šiestej časti nazvaného „Vymáhanie“. Ustanovenie § 432 ods. 5 colného zákona z 2001 potom ustanovovalo, že colnú pohľadávku [ktorou sa v zmysle § 432 ods. 1 písm. a) prvého a tretieho bodu rozumeli nezaplatená dovozná platba zodpovedajúca colnému dlhu a úrok z colnej pohľadávky] prihlási do konkurzného konania colný úrad. Obsahovo totožná úprava je ustanovená aj v § 62 ods. 5 colného zákona z 2004, ktorý sa však – ako už bolo uvedené – na vec priamo nevzťahuje.

Z citovaných ustanovení je podľa názoru ústavného súdu zrejmé, že právo prihlásiť colnú pohľadávku v konkurznom konaní patrí priamo colnému úradu. Je preto logický výklad, že na tento úkon (prihlásenie colnej pohľadávky v konkurze a reštrukturalizácii) musí colnému úradu patriť aj nevyhnutná procesná spôsobilosť, keďže v opačnom prípade by bolo toto ustanovenie zjavne nevykonateľné. V takom prípade je ale podľa ústavného súdu akceptovateľný záver, že colný úrad má na tento účel zákonom výslovne priznanú spôsobilosť byť účastníkom, ako to ustanovuje § 19 *in fine* OSP.

Tieto ustanovenia tak vylučujú tvrdenia sťažovateľov o analógii v oboch procesných situáciách (t. j. v situácii riešenej uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 260/2009 a situácii sťažovateľov riešenej napadnutým uznesením okresného súdu). Vylúčením analógie oboch procesných situácií je bezdôvodné ďalej sa zaoberať otázkou, či mohlo rozdielnym postupom oboch súdov dôjsť k diskriminácii sťažovateľov a či vôbec možno takúto diskrimináciu odvodiť z nimi označených ustanovení ústavy, listiny a dohovoru.

8.5 Ústavný súd preto nemôže akceptovať námietku sťažovateľov, že zákonný postup okresného súdu, ktorý pri posudzovaní hlasovacích práv vychádza z konečného zoznamu zistených pohľadávok, zasahuje do ich práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny či čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd

zároveň nateraz nevidí sťažovateľmi tvrdenú ich diskrimináciu oproti colnému úradu, nevidí vôbec relevantný súvis medzi napadnutým uznesením okresného súdu a uvedenými právami sťažovateľov v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 3 ods. 1 listiny a čl. 1 a 14 dohovoru. Pokiaľ ide o Protokol č. 12 k dohovoru, ten doteraz nenadobudol pre Slovenskú republiku platnosť, preto z neho sťažovatelia nemôžu odvodzovať žiadne práva (porov. prehľad na <<http://conventions.coe.int/Treaty/Commun/ListeTableauCourt.asp?CL=ENG&MA=3>>, tiež napr. rozhodnutie ESLP z 21. mája 2013, Fehér a Dolník proti Slovensku, sťažnosť č. 14927/12 a 30414/12, ods. 53 až 55).

K bodu c) Neexistencia efektívneho prostriedku nápravy

9. Podľa ustálenej judikatúry ESLP možno porušenie čl. 13 dohovoru vysloviť vtedy, ak sťažovateľom svedčí tzv. obhájitelné tvrdenie porušenia práva (angl. *arguable claim*, franc. *grief défendable*). Takéto hájitelné tvrdenie tu spravidla nie je v tých prípadoch, v ktorých sú tvrdené porušenia práv sťažovateľov podľa iných článkov dohovoru zjavne neopodstatnené (porov. napr. Herold Tele Media, s. r. o., a ďalší proti Slovensku, sťažnosť č. 46190/99, rozhodnutie z 28. septembra 2010, ods. 93). Pod pojmom efektívny prostriedok nápravy v zmysle čl. 13 dohovoru navyše nemožno nevyhnutne rozumieť existenciu riadneho opravného prostriedku (odvolania). Naopak, ESLP vo svojej judikatúre považoval za efektívny prostriedok nápravy aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy [napr. Poštová banka, a. s., proti Slovensku, sťažnosť č. 22736/06, rozhodnutie z 20. októbra 2010, časť „Právo“ („*Law*“), bod 2], keďže v nej možno namietať porušenie práv zaručených dohovorom a čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy a poskytuje ústavnému súdu efektívne možnosti odstrániť vzniknuté porušenie týchto práv.

Keďže v prerokúvanej veci mali sťažovatelia možnosť podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu (túto) sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorej namietli viaceré porušenia práv zaručených dohovorom, mali podľa názoru ústavného súdu k dispozícii efektívny prostriedok nápravy v zmysle čl. 13 dohovoru. Súčasťou práva podľa tohto článku však nie je právo na úspech ich opravného prostriedku.

III.

Záver

10. Z uvedených dôvodov senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol zjavne neopodstatnenú sťažnosť sťažovateľov, tak ako to je uvedené vo výroku. Odmietnutím je sťažnosť posúdená (a vybavená) v celom rozsahu, vrátane návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2013